

ЕСЕННИ ПРИКАЗКИ НА ДЪДОВАТА ЦИГУЛКА

I.

— Дѣдо, свирй, дѣдо! . . .

И дѣдо свирй, а ние седимъ край него и слушаеме. Предъ нашата стара кжца е хубаво и топло още. Есенно златно слънце грѣе и сипе златенъ прахъ надъ пожънатитѣ ниви отсреща, надъ узрѣлитѣ царевични полета, надъ гората, която се е изпѣстрила съ жълти листа. А далече се синѣе Балканътъ, като Синята планина въ приказитѣ на дѣда . . .

Гласътъ на дѣдовата цигулка е тънъкъ и сладъкъ. Понѣкога той се извива като гласа на горско славейче; после зачурулика бързо-бързо като весела лѣстовичка; а другъ пжтъ заскрибуца високо и пресѣкливо като малко сиво врабче . . . И какво ли не знае дѣдовата цигулка! — Провиква се, като пътпѣдъкъ въ зелени ниви; ръмжи като старъ котакъ на тъмния таванъ; вие като вълкъ презъ люта зима . . . Или забрѣмчи тихо-тихо като малка пчелица, или като златно брѣмбарче, понесло се надъ узрѣлитѣ жита. Седимъ ние край дѣдо и слушаеме. И гледаме нивитѣ, гората и планината. И златния слънчевъ прахъ, и тънката синя мъгла, която се стели надъ Синята планина . . .

И се забравяме, като слушаеме приказитѣ, които цигулката ни разказва подъ хубавото есенно небе . . .

II.

Надъ главитѣ ни се вие стара лоза, а подъ нея се проточили бѣли, кехлибарени гроздове. Бѣлитѣ гроздове сж дълги, като лисича опашка . . .

Лисицата много обичала грозде. И нощемъ, когато всичко заспива, тихо идва тя подъ старата лоза и вирва глава нагоре. Текли ѝ лигитѣ, горката, подскачала да си откъсне гроздъ, но нали е високо!

Така обикаляла тя, докато пропѣли прѣви пѣтли. Щомъ изкукуригалъ червениятъ дѣдовъ пѣтелъ, тя се стреснала и се огледала, зора се сипвала.

Изохкала тогава лисицата, озжбила се ядно на граздето и завикала :

— Кисело, кисело-о-о! . . .